

van René

neemt af. 'Oost-Europeanen kunnen geen warme maaltijd betalen. Hierdoor draaien de chauffeurscafés geen omzet meer.'

breid chauffeursmenu van vier gangen. Met voor de liefhebber een vlap flip toe.

"Je moet wel vroeg zijn," zegt Van Gelder. "Na zessen staat het vol." Soms is hij te laat en dan moet hij improviseren. "Ik heb wel eens de trein van station Sloterdijk naar Amsterdam Centraal genomen om te kunnen eten. Wat moet je anders?"

Sommige chauffeurs koken zelf hun potje op een eenpitsgasstelletje of doen wat in de magnetron. Maar als je al de hele dag in je eentje op de weg zit, wil je wel eens wat mensen zien

en juist daarom gaan veel chauffeurs liever naar een truckstop. Robert Michels uit Putten geeft toe dat hij soms een maaltijdsalade van Albert Heijn in de cabine eet. "Dat vind ik het goede bij de Krokodil," zegt de Limburgse Rob Snijders, "dat er ook groente bij zit." Hij gebaart naar een plak sla en een tomaat aan de rand van zijn bord, dat voor het overige vol ligt met kipsaté.

Met een cola light en een spaatje zitten de drie collega's rondom de tafel. Degelijke mannen met modieuze brillmonturen, gekleed in fleecvesten en overhemden. Ook als leraar aardrijkskunde of wasmachineverkoper waren ze geloofwaardig geweest. Vrachtwagenchauffeurs kampen met een imagoprobleem, vindt Van Gelder. Michels knikt instemmend. "We

'We worden vaak minderwaardig behandeld'

worden vaak minderwaardig behandeld. Dan kom je aan en zegt de portier: 'Zo, zo, chauffeurkje, wat kom je doen?'"

De drie zijn het er over eens dat dat allemaal te danken is aan de mannen uit het Oostblok. "Oost-Europese chauffeurs werken voor veel te weinig geld bij West-Europese transportbedrijven. Die kunnen geen warme maaltijd betalen. Hierdoor draaien de chauffeurscafés geen omzet meer. Wat hebben ze aan Oostblokkers die

niks verteren, maar wel op hun terrein staan en hun behoefte in de bossen doen?" Michels knikt met volle mond. "Die Oostblokkers komen ongewassen in trainingspakken de truckstops binnen, duwen hun mobieltje over de bar en roepen 'Opladen!' Ze verpesten het voor de rest. Truckstops gaan dicht, omdat uitbaters geen zin hebben in dat soort types."

In een ander gedeelte van het restaurant zet Theo Bos, de chauffeur van een gespierde Scania, een pijpje Heineken aan zijn mond. Om zijn bovenlijf slobbert een mouwloos hemd waaruit weelderig borsthaar puilt. Naast hem ligt een pakje zware shag. Met nijvere precisie prakt hij de patatas bravas die de serveerster zojuist heeft opgediend, net zolang totdat een gelijkmatig oppervlak van aard-

appel ontstaat. Daarin trekt hij sporen met zijn vork. "Zo," zegt hij, terwijl hij tevreden het resultaat beziet. Hij is al een paar keer voor niks naar René 'getokkeld' met zijn Scania. "Dooie boel daar. Ik rijd nu om, maar 't moet maar. Wel even mijn baas ingelicht dat ik hierheen ging, want met dat *track and trace*-systeem van tegenwoordig kan hij me overal volgen."

Bos is zijn werk soms behoorlijk zat. "Ooit kon je er goed mee verdienen, maar die tijd is voorbij. De lonen zijn laag en er zijn veel te veel regels," zegt hij terwijl hij fanatiek een cordon bleu aan stukken snijdt. En toch, ondanks alle misère kan hij niet zonder het trouwe bakbeest dat buiten op hem wacht. Het is als een vrouw die de hele dag aan zijn kop zanikt, maar op wie hij – als ze een keertje lacht – toch steeds weer verliefd wordt.

Snijders, Michels en Van Gelder kennen het gevoel. Het zit hem in de vroege zomerochtenden dat de zon aarzelend de cabine in schijnt, de heldenritten over spekgladde Finse wegen, het aangenaam eenzame gevoel op een godverlaten binnenweg in Zuid-Italië. Zolang dat er is, houden ze van hun vak.

"Sommige chauffeurs parkeren ergens en staren in de cabine voor zich uit. Ik pak mijn vouwfiets en ga eropuit om de omgeving te verkennen. Zo zie ik nog wat van de wereld," zegt Michels. De malaise trekt langzaam uit zijn mondhoeken en zijn ogen lichten op.

Snijders was eens om kwart over vijf 's morgens in Berlijn. "Alles was dicht, maar ik kon wel foto's maken." Hij toont een afbeelding op zijn mobieltje. Daarop staat een bewegwijzeringsbordje voor voetgangers; het leidt naar de bezienswaardigheden Unter den Linden, de Brandenburger Tor en de Reichstag. "Zie je meteen alle attracties bij elkaar," zegt Snijders, praktisch als een man van het asfalt.

Terwijl Van Gelder verhaalt over zijn voorkeur voor extreme hagelritten, sneeuwkettingen en noordwesterstormen, zwaait de deur open. Twee mannen in moltontrainingspakken stappen binnen. Slavische trekken, lage haarinplant en grimmige oogopslag. De serveerster krijgt een stug knikje. Met bokkige bewegingen rukken ze twee stoelen achteruit en installeren ze zich aan een tafel.

Onder de Nederlandse chauffeurs valt een abrupte stilte. Ze slaan hun ogen neer. Snijders kucht.

Van Gelder tast naar de menukaart. Mompelt: "Ik hou het bij een bakje vla, denk ik."